13.3.25

TALLAFERRO

ÒRGAN D'ESQUERRA NACIONAL Nº 4

Per què NO a la Constitució

I. **Què és aquesta Constitució.** El projecte de Constitució que ràpidament se'ns vol fer aprovar és l'expressió coherent del règim neofranquista que en una transició increïble, d'esquena al poble, contra el poble i enredant el poble, ha estat pactat i construït en una fabulosa —cal reconèixer-ho— operació a nivell d'Estat i a nivell internacional.

Un Estat essencialment (no ocasionalment) opressor en l'aspecte social i nacional ha estrenat nou règim: políticament el signe més notable del franquisme de rostre humà és que la dreta ha transigit en les formes (no totes, però és igual) i **l'esquerra ha renunciat als continguts.** L'esquerra vol dir l'esquerra del règim; no l'esquerra real, no l'esquerra sociològicament considerada. Una «esquerra» de cartró fa d'esquerra del règim: una part de l'antiga oposició s'ha integrat en el vell sistema, abandonant ideologies, programes i militants. Però el més important és que està abandonant a la seva esquerra, i per tant, a l'esquerra del règim, una base social que potser és més de la meitat de la població. I jo, que penso que el veritable redreçament del nostre país exigirà grans lluites i grans sacrificis, i que no temo per principi una situació revolucionària, penso que és grotesc que els qui parlen tot el dia del «perill de desestabilització» en són els principals responsables per haver, en la seva deserció, deixat de moment sense representació política clara centenars de milers de treballadors i gent del poble.

La Constitució és l'expressió coherent de l'eurofranquisme; és, com a catalans i treballadors, la carta articulada de la nostra opressió.

II. **Com és aquesta Constitució.** Estudiem-la. Que no pugui dir la dreta i la nova dreta, com ho comença a fer, que la gent la rebutja per motius «emocionals»! **Art. 1:** Monarquia sense apel·lació (i parlen de «democràcia»). **Art. 2:** No som una nació. Som, com a molt, una «nacionalidad». I no tots, els catalans de Tortosa, sí, els catalans de Vinaròs, no. Qui llegeixi l'article segon pot veure que **avui i aquí** nacionalitat vol dir regió, i que de nació només n'hi ha una, España. A més «indivisible» per dalt, per baix i pel mig de l'article (i de tota la Constitució). **Art. 3:** o la flagrant discriminació lingüística. El «Todo español tiene el deber de conocer el castellano y el derecho a usarlo» converteix en anticonstitucional no ja l'oficialitat sinó la mera cooficialitat real en els «territorios autónomos», i el basc, el gallec i el català es veuen, a l'era de les telecomunicacions i els ordenadors, en gravíssim perill de supervivència a cinquanta anys vista. **Art. 4:** «Banderita roja y gualda». **Art. 8:** Les forces armades ho garanteixen tot, i, del tot, evidentment «la integridad territorial». **Art. 34:** economia de mercat. Aquest article va ser aprovat el 23 de maig dins un paquet de 27 articles pastat en un dels famosos sopars on els bascos no van ser cridats i on alguns representants catalans volen fer veure que hi van deixar trossets de vida. I assenyalem desagradables detalls de forma perquè la Constitució no és tan sols antidemocràtica, antipopular i anticatalana pel **fons** sinó també per la **manera** com s'ha muntat la tramoia, com s'intentarà que sigui aprovada, i com utilitzaran tot plegat després. El **fons** i la **manera:** sembla que vulguin donar la raó a Fraga. **Art. 50:** estat d'excepció. **Art. 115:** atribucions tals per al Tribunal Supremo que converteix en paraules buides. **com en tantes altres coses,** aspiracions com les del Tribunal de Cassació. L'article 115 obliga que allò de què ambiguament es parla en el 144 no pugui passar d'una mena d'instància supraprovincial. **Art. 125:** No a la sobirania tributària. Naturalment: si no tenim cap sobirania, com podriem tenir la tributària? **Art. 137:** No, en cap cas, a la federació de «comunidades autónomas» (per exemple dels diversos Països Catalans, o de qui sigui amb qui sigui). ¿I si els habitants respectius ho arriben a desitjar, tampoc?: Tampoc. ¿I l'esquerra i els nacionalistes no han lluitat amb duresa contra aquesta arbitrarietat tan antidemocràtica i antinacional?: No, la seva democràcia i la seva nació deuen ser unes altres, perquè el PSOE-PSC, la minoria catalana i el PCE-PSUC han votat a favor d'això. Els bascos, no.

Estem comentant, sumàriament per raons d'espai, **algunes** de les coses que diu aquesta Constitució contrària a la democràcia, als treballadors i a les nacions oprimides de l'Estat. No podem pas aturar-nos en allò que no diu! Per exemple el dret a l'autodeterminació, la sola referència al qual va fer abandonar la sala als senyors Reventós, Roca, etc. i votar en contra al senyor Solé-Tura. I que no ens expliqui el senyor Roca que això «tan sagrat» ells no ho posen a vo-

tació perquè quan va tornar a la sala i el van punxar va dir (van dir) que hauria votat que no, perquè bé que han votat en l'article segon no solament si tenim dret a l'autodeterminació sino **si som una nació,** i han votat en contra. I que no digui el senyor E Martín que ells «admeten» el dret a l'autodeterminació, però un altre dia i només (com a molt) per a la federació, perquè aquesta cosa tan tràgicament ridícula no és dret a l'autodeterminació sino permís per a la psoedeterminació. El que ens han de dir és **quan enganyàvem.** Fa un any i mig, o ara? En el text constitucional, entre el que hi ha i el que hi manca, hem pogut comptar, si més no, divuit punts considerats fa divuit mesos com a «innegociables» i «sense els quals no hi haurà democràcia al nostre país». ¿Quan enganyàvem?

Posant fi a l'articulat la Constitució no permet l'autodeterminació, però és que tampoc no **permet un Estatut** digne d'aquest nom. I qui digui que ara tindrem un Estatut millor que el del 1932 menteix conscientment o s'equivoca, i nosaltres l'invitem a discutir aquest tema públicament, en igualtat de condicions, davant els grans mitjans de comunicació. Diuen que alguns parlamentaris han començat a redactar el nou Estatut, però: a) La Constitució no permet més, com diu Joan Fuster, que «un regionalismo» més «bien entendido» que mai. Franco, que tantes batalles està guanyant després de mort, era en això un barroer: ara han trobat el desllogaridor! b) On és la democràcia? ¿Que no podem dir que NO a la Constitució, a fi de millorar les coses? **Art. 140:** l'Estat té la competència **exclusiva** en les vint-i-nou matèries fonamentals. **Art. 141:** «El dret de l'Estat preval sobre el de les «comunidades autónomas» en tot el que no sigui atribuït a l'exclusiva competència d'aquestes»: això és l'article quaranta-dos del Decret de Nova Planta. ¿Per què vam sortir al carrer l'11 de setembre? **Art. 142:** «El Estado podrá dictar leyes... para **armonizar** (subratllat pel signant) las disposiciones normativas de las comunidades autónomas, inclusive en el caso de materias atribuidas a la competencia de éstas, cuando así lo exija el interés general». Sense comentaris.

Però per si alguna cosa se'ls hagués escapat en aquest «atado i bien atado», l'Article 147 ho deixa tot molt clar: **Art. 147-1:** «Si una comunidad autónoma no cumpliera las obligaciones que la Constitución u otras leyes le imponen, o actuara de manera que atentare gravemente contra el interés general de España, el Gobierno, con la aprobación de la mayoría absoluta del Senado, podrá adoptar las medidas necesarias para obligarla al cumplimiento forzoso de estas obligaciones o para la protección del mencionado interés general.» **Art. 147-2:** «Para la ejecución de las medidas previstas en el apartado anterior el Gobierno podrá dar instrucciones a todas las autoridades de las comunidades autónomas». Definitiu. No cal ni tenir prevista, i no hi és, la suspensió temporal de «l'Estatut» (com en temps de la República). Realment no cal.

III. **Què hem de fer?** Votar que NO. Aplegar un massiu nombre de vots NO, que és per a nosaltres (per als centenars de persones de filiació diversa o sense filiació concreta que ens estem reunint a l'entorn de la xarxa que creix a tot el Principat de Catalunya i que s'anomena globalment **C**omitè **C**atalà contra la Constitució **E**spanyola) el vot més útil i més conscient; i també d'abstencions i vots nuls. Considerem que el vot NO, que aconsellem, l'abstenció de protesta i el vot nul s'agermanen en aquest **important combat** per Catalunya i els Països Catalans, per la democràcia i pels drets dels treballadors i de les capes populars. Podem guanyar i hem de guanyar! **Què és guanyar?** Que en comptes d'un noranta-vuit per cent de «unanimidad patriótica» treguin només un seixanta, un cinquanta-cinc, un cinquanta per cent, a les zones més sensibles de l'Estat com són ara el País Basc i Catalunya.

Siguem possibilistes! Per guanyar l'Estatut, derrotem la Constitució. Això fins i tot Roca i Solé-Tura, premiats merescudament, amb la «encomienda de Isabel la Católica», ho poden entendre. Fem-nos amb honestedat aquesta pregunta: Com estarem els catalans (per exemple) en millors condicions de negociar l'Estatut (també per exemple), amb un noranta-vuit per cent de Sí o amb un cinquanta-cinc per cent de Sí? En el segon cas; que no és la insurrecció, ni la independència ni el socialisme. És una pacífica mobilització popular a fi que amb un enèrgic Prou! aquest poble enganyat i desil·lusionat comenci a recuperar la iniciativa.

Siguem prudents! Que el nou règim tingui poca força contra els pobles i les classes oprimides de l'Estat. No exigim el «tot o res», però siguem contraris a aquest miserable, vergonyós i inútil no-res. **Siguem realistes!** Comencem a recuperar la unitat democràtica i popular perduda tot dient clamorosament que NO. És el millor sí per continuar avançant.

Jordi Gil

(PUBLICAT A L'«AVUI» Nº 686 DEL 15 DE JULIOL DEL 1978)

NOTA: Els números dels articles citats corresponen al text de la Comissió Constitucional.

Instan Putons,4 Dep.Legal n.23503/78

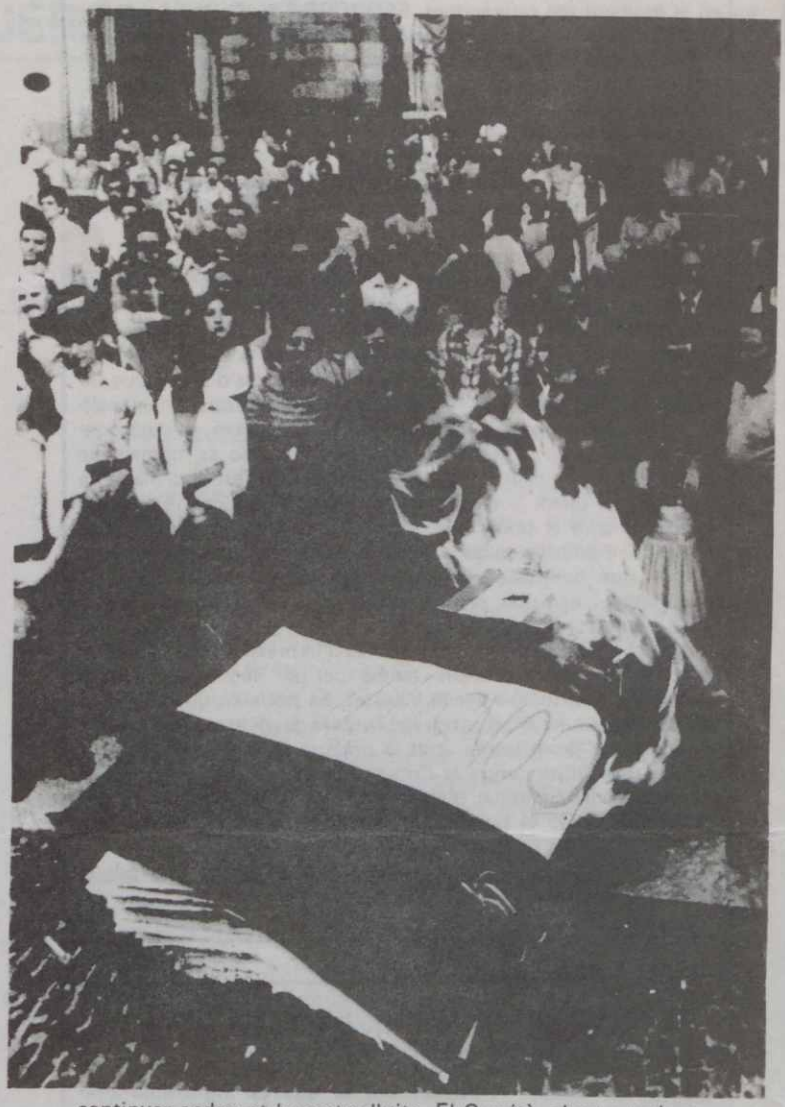
Comitè Català contra la Constitució Espanyola:

La nova unitat democràtica

Encara no ens hem refet, col·lectivament, del desencís que comportà l'ensorrament de totes les esperances que semblaven acomplir-se ara fa un any, i que han estat traïdes per aquells que ja de temps abans havien abandonat paraules i promeses i s'havien integrat en aquest règim contrari als interessos populars. Se n'ha parlat prou de la desmobilització que es produí en aquest període i de la crisi que caigué sobre tota mena d'organismes unitaris, populars i fins i tot entre les bases dels mateixos partits que, volgudament, impulsaven el poble a "quedar-se a casa", a ser espectador d'allò que ells, els seus "representants", anaven fent en nom seu. La desmobilització ha estat volguda, la confusió també. La confusió permet que aquests partits majoritaris puguin trair els interessos populars sense que es desvetlli una posició crítica que els allunyi de les seves pròpies bases socials (en aquest moment, gairebé només bases electorals). La confusió permet també que s'aguantin tot tipus d'opcions intermèdies, sense veritable definició, a mig camí sempre entre l'oposició verbal i la política inconseqüent a la recerca de la "respectabilitat": és a dir, gran part dels dits extraparlamentaris que, per manca de claredat ideològica, no acaben de situar-se enfront del règim i van fent la viu-viu. Val a dir que aquest "voler i doldre" agafa també partits que, pels postulats nacionals i d'esquerra que sustenten, haurien d'engrossir decididament el que és la veritable oposició, l'esquerra real de la nostra nació.

Aquesta situació de confusió, de desencís, en gran part també d'entreguisme --la gent està cansada, no vol embolics, necessita creure en el fals i fàcil "més val això que res"--, comença a trencar-se, més que res perquè la crisi del Règim ha posat en evidència els enganys dels grans partits i els interessos essencials d'aquesta "reforma" que no vol més que perpetuar l'opressió social i nacional a través de la consolidació de l'Estat. El nostre poble comença a percebre de manera clara que ha estat estafat. Que no és això el que volíem, que no és això el que els van prometre. El dit procés constituent ha posat de manifest, gairebé de manera definitiva, que la lluita democràtica no ha acabat i que avui passa per l'oposició activa a la consolidació d'aquest sistema i d'aquells --dreta i esquerra del règim-- que en formen part. Aquesta consciència és avui progressiva en el nostre poble: és la consciència que s'expressa fonamentalment en la batalla contra la Constitució, peça clau d'aquest procés polític; consciència que, d'altra banda, és cada cop més àmplia qualitativament i quantitativa, abarcant sectors diversos.

Els punts bàsics que bastiren anys enrera la unitat democràtica --aquells que propugnava l'Assemblea de Catalunya: llibertats, autonomia vers l'autodeterminació, democràcia real en definitiva--, encara estan vigents. Però aquella unitat no és possible, perquè aquests objectius han estat abandonats per la gran majoria dels partits. Cal, doncs, bastir una nova unitat. Entorn de què ? Entorn d'aquests objectius no assolits encara i entorn de tots aquells que encara hi lluitin sense fer concessions. Avui aquesta unitat passa per la lluita contra la Constitució --que és lluita contra el Règim, que és lluita també per recuperar la consciència malmesa en aquest període i que és lluita per la democràcia real--. El Comitè Català contra la Constitució Espanyola va néixer amb aquest doble objectiu: impulsar la lluita concreta i, d'altra banda, com a organisme unitari, posar les bases de la nova unitat de cara a recompondre un moviment popular que ens és indispensable per

continuar endavant la nostra lluita. El Comitè, obert a tothom a títol individual, recull avui aquests sectors "desencisats" de la política de pactes i rebaixes, recull el que són avui els amplis sectors populars no representats per les opcions majoritàries. La lluita contra la Constitució --i el Comitè, en definitiva-- és avui l'expressió concreta de la lluita pel nostre alliberament social i nacional. D'aquí sortirà, està sortint, la nova unitat contra el Règim i per la democràcia. És imprescindible, doncs, sumar-se a aquesta tasca, bastir un altre cop el moviment popular, superar la confusió i el desencant, continuar la lluita amb una perspectiva de futur. La veritat no pot triomfar si no és una veritat organitzada: organitzem-la.

PATRÍCIA GABANCHO

Incorporem-nos tots al Comitè Català contra la Constitució Espanyola !

PER INFORMACIÓ: TELÈFONS 254 56 25 - 325 18 96

EL VOT «NO», ÚNIC VOT CONSEQÜENT

No n'hi ha prou amb el rebuig a la Constitució: cal una actitud conseqüent de lluita conta el Règim que ens la vol imposar; i cal una expressió massiva, clara, entenedora, d'aquesta oposició en el moment del referèndum. ESQUERRA NACIONAL i el Comitè Català contra la Constitució Espanyola al qual donem un ple suport, criden el poble català a votar "NO" a la Constitució reaccionària i anti-catalana que sortirà de les Cortes neo-franquistes. Cap altra postura en el referèndum no reuneix els elements necessaris per convertir-se en expressió de lluita. (Malgrat tot, la nostra campanya va dirigida a reduir el "SI", a aïllar-lo en el sector social i ideològic que li correspon estrictament: el neo-franquisme, i no descartem la importància que hi puguin tenir vots en blanc, nuls o abstencions).

Votem "NO" a la Constitució, perquè ni el vot en blanc ni el vot nul no poden ser --per dificultats tècniques-- postures massives (Com podríem explicar en una campanya popular, per exemple amb cartells, que cal fer un vot nul afegint en una papereta una paraula o una altra ?) i el nostre poble necessita propostes comprensibles, que arribin més enllà del petit cercle d'amics que les propugna. Votem "NO" a la Constitució, perquè l'abstenció és, en ella mateixa, una actitud passiva, d'inhibició, que no contesta el "SI" que el Règim ens vol arrencar. No és moment de quedar-nos a mig camí, ni podem, enmig de la lluita, demanar la gent que es quedi a casa. Votem "NO" a la Constitució, per solidaritat amb el poble basc i amb les organitzacions unitàries d'Euskadi -- amb les quals el Comitè porta conjuntament la campanya-- que de manera unànime han decidit el "NO" en el referèndum (tot i que, per reivindicació de la seva llengua, votin "EZ", aquest vot és computat com a "NO"). Votem "NO" a la Constitució, en definitiva, perquè és l'expressió clara, massiva, comprensible -comprensible també per al Règim- de la lluita contra la Constitució i per la llibertat. És per això que el Règim (els partits que hi estan integrats) intenta desvirtuar aquesta posició mirant d'identificar-la amb la postura feixista. I l'argument és fals: si la lluita contra la Constitució és present al carrer, qui pot dubtar del significat d'aquest "NO"? O algú dubta de per què votarà "NO" el poble basc? O no estaran identificats en el "SI" la dreta i l'esquerra del Règim i ningú no sembla estranyar-se'n ? S'ataca el "NO" perquè és allò que fa més por al Règim. Per això, cal votar "NO".

COMPTE: QUIN ESTATUT?

Sembla que els parlamentaris elegits a Catalunya han decidit de redactar un estatut --**l'Estatut** no, ja que és impossible amb aquesta Constitució que ells accepten--. Darrera d'això hi ha una clara maniobra per continuar enganyant el nostre poble: a l'endemà d'aprovada la Constitució, presentarem l'estatut, ens diuen. D'una banda, el poble català encara no s'ha pronunciat en relació a la Constitució, cosa que ells obliden voluntàriament, tot trencant un cop més qualsevol mínima regla democràtica. Per l'altra, aquest argument de lligar "Sí a la Constitució / Sí a l'Estatut" és un intent d'aconseguir (sense donar la cara) el vot massiu favorable a la Constitució. Cal denunciar la farsa de l'Estatut: si no derrotem la Constitució, no hi haurà possibilitats d'Estatut veritable per al nostre país. Prou que han demostrat ja els parlamentaris quina "autonomia" estan disposats a aconseguir amb les seves rebaixes pactades a les Corts.

VOTEM NO

QUI TINDRÀ TELEVISIÓ?

La presència en els mitjans de comunicació de les postures possibles en el referèndum --a favor de la Constitució i en contra-- és d'una cabdal importància. Si aquesta vol ser una consulta democràtica (diferent de les convocades pel franquisme i fins i tot per l'immediat post-franquisme), totes dues posicions haurien de tenir, en igualtat de condicions, l'oportunitat d'explicar-se davant el poble . igualtat de condicions que vol dir igualtat d'horaris, d'espais, de presència, en el moment de la campanya electoral oficial (la campanya oficiosa del Règim per guanyar el SI ja ha començat i prou que es nota). Vol dir no discriminació en els mitjans de comunicació d'aquells que dissentim, d'aquells que representem l'oposició sense rebaixes. Reivindiquem, doncs, el dret d'accés als mitjans de comunicació, especialmente la televisió. D'altra banda, tot i que encara no s'ha definit el dia en què es farà el referèndum, cal assenyalar que convocar-lo en un dia feiner és antidemocràtic: l'abstenció és també un dret democràtic i el fet de concedir quatre hores pagades per anar a votar, tot exigint el comprovant de vot, és una coacció. Estem en contra de la compra del vot: exigim que es convoqui el referèndum en dia festiu o que les quatre hores siguin per a tothom, sense comprovants.

ELS JOVES HAN DE VOTAR!

Tres milions de joves a l'Estat espanyol tenen entre 18 i 21 anys. Si no hi ha un decret-llei que ho arregli, no podran votar en el referèndum. No podran, per tant, opinar sobre una Constitució que regula els seus drets laborals, socials, civils, etc., tot i que hi és reconeguda la majoria d'edat a partir dels 18 anys. El silenci dels partits parlamentaris davant aquesta discriminació antidemocràtica és clar: no estan gens segurs que el vot dels joves els serà favorable. Hem d'aconseguir que els joves puguin votar, sigui quina sigui la posició individual que adoptin en el referèndum. En tal sentit, cridem totes les forces juvenils i les organitzacions polítiques, cíviques, culturals en general, a incorporar-se a aquesta lluita pel vot juvenil en el referèndum, que el Comitè, com a organisme unitari, ha iniciat.